

Furnizarea de servicii hosting – la limita dintre content și comunicații electronice

Monica Adriana Banu – Consilier Juridic

Octombrie 2007

La întrebarea ce înseamnă „hosting” se răspunde de cele mai multe ori „găzduire site-uri”, termenul „hosting” devenind generic pentru ceea ce înseamnă web hosting sau web site hosting. Un studiu adecvat a detaliilor tehnice specifice acestui serviciu va demonstra că serviciul prin care sunt găzduite, deservite și menținute fișiere pe mai multe website-uri (webhosting-ul), reprezintă doar o categorie a hosting – ului, una dintre modalitățile de furnizare a acestui tip de serviciu.

O altă confuzie care se creează în legătură cu hostingul provine de asemenea de la conexiunea acestuia cu conținutul informațional găzduit, furnizorul de hosting fiind confundat de cele mai multe ori cu un „content provider” adică „furnizor de conținut” (conținut informațional).

Studiul de față va identifica în primă fază webhostingul ca fiind doar una dintre posibilitățile de furnizare a serviciilor de hosting, urmând să fie demonstrat în continuare că ceea ce înseamnă webhosting nu coincide cu furnizarea de conținut informațional fiind mai degrabă un serviciu de comunicații electronice astfel cum este definit de Ordonanța Guvernului nr.34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și la interconectarea acesteia, cu modificările și completările ulterioare.

1. Serviciile de hosting – detalii tehnice/categorii

Serviciile de hosting se împart în următoarele categorii: servicii complete de hosting, servicii de webhosting, servicii de hosting fișiere, servicii de game hosting (servicii de găzduire jocuri), servicii remote backup, servicii DNS și servicii de e-mail hosting.

O companie poate furniza în același timp servicii complete de hosting cât și servicii de webhosting sau email hosting, și acest lucru este destul de întâlnit, o astfel de afacere urmărind să acopere toate necesitățile clienților (toată cererea de pe piață) prin furnizarea unui număr cât mai mare și complet de servicii. Particularitățile fiecărei categorii ne vor permite însă să înțelegem în ce măsură legătura dintre oricare dintre aceste tipuri servicii de hosting și conținutul informațional poate îndreptăți încadrarea furnizorilor acestora în sfera „content providerilor”.

În detaliu schema se prezintă în felul următor:

I. Servicii complete hosting

- a) **VPS (virtual private server)** reprezintă o metodă de împărțire fizică a unui server astfel încât fiecare server virtual să creeze aparența și să aibă capacitatea de a funcționa ca un server dedicat. Tehnologia de virtualizare este folosită astfel pentru a permite ca multiple

servere logice să funcționeze pe același server fizic. Fiecare server virtual va putea avea, în acest mod, propriul sistem de operare, propriile setări și permițând configurarea și restartarea în mod independent.

- b) **Dedicated hosting** (dedicated server sau managed hosting service) reprezintă un tip de serviciu de Internet hosting prin care clientului i se închiriază un server întreg, pe care nu îl mai utilizează nimeni altcineva. Mult mai flexibil decât Shared Hosting-ul, acest serviciu prezintă avantajul că oferă posibilitatea clientului de a controla în întregime serverul, inclusiv din punct de vedere al sistemului de operare sau hardware. Administrarea serverului poate fi furnizată de compania de hosting ca un serviciu adițional. Spre diferență de serviciile de colocare hosting, proprietarul serverului este compania de hosting. Serverele dedicate sunt de obicei ținute în data-centers și beneficiază de surse de putere maximă și sisteme HVAC.
- c) **Colocation center (centrul de colocare)** este un tip de data center unde un număr mare de clienți își plasează propriile rețele, servere și mecanisme de stocare, interconectându-se cu o varietate de rețele de telecomunicații cât și cu rețelele altor furnizori de servicii.

II. Web hosting - un tip de serviciu de internet hosting care permite persoanelor fizice și juridice să pună la dispoziție, în vederea accesării prin Internet, propriile website-uri. Companiile de hosting furnizează spațiu pe un server propriu în vederea folosirii acestuia de către clienți, oferind în același timp și conexiune Internet, în special într-un data center.

În funcție de anumite particularități, există următoarele tipuri de web hosting:

- a) **free hosting** reprezintă un serviciu de web hosting furnizat în mod gratuit, prezentând o funcționalitate limitată. Companiile de hosting vor pune la dispoziție un subdomeniu sau un index de pagini web.
- b) **Shared hosting** sau **virtual hosting service** este o formă de web hosting prin care pe un singur server sunt găzduite mai multe website-uri, pagini web. Aferent acestui tip de serviciu, furnizorului îi revine responsabilitatea de a administra serverele, de a instala programele soft pe servere, de a actualiza periodic sistemul de securitate, de a asigura suportul tehnic. Clienților li se pune la dispoziție de asemenea un sistem control panel accesibil printr-o interfață web (cPanel, DirectAdmin, Plesk, InterWorx, Helm, H-sphere, etc), care permite administrarea cu ușurință a website-urilor, aplicațiilor proprii clientului.
- c) **Clustered hosting** – tehnologia aferentă acestuia a fost concepută pentru a elimina problemele inerente infrastructurii de shared hosting. Această tehnologie furnizează clienților un ansamblu de facilități de administrare a securității, load balancing și resursele necesare website-ului. Serviciul Clustered Hosting virtualizează resursele unui server dincolo de limitele sale fizice și, ca rezultat, o aplicație sau un website nu va fi limitat la un singur server. Se împarte astfel puterea de procesare a mai multor servere și aplicațiile acestora sunt distribuite în timp real.

d) Servicii de hosting cu utilizare specifică:

- i) Blog hosting** – serviciu prin intermediul căruia clientului îi este pusă la dispoziție o facilitate tehnică constând într-un software, bazat pe un sistem de **Content Management**, special conceput pentru crearea și întreținerea unui weblog.
- ii) Guild Hosting** – un tip de serviciu web hosting creat pentru a suporta comunitățile de jocuri online. Serviciile astfel furnizate mai pot cuprinde printre altele și forumuri publice sau private pentru discuțiile membrilor.
- iii) Image hosting service** – acest serviciu permite userilor să uploadeze imagini pe un website. Furnizorul unui astfel de serviciu va stoca în acest caz imaginile pe propriul server, făcându-le apoi disponibile online.
- iv) Video hosting** – servicii care permit userilor uploadul fișierelor de tip video pe un website. Similar serviciului de image hosting, fișierele video sunt stocate pe serverele companiei, care pune la dispoziție serviciul în cauză, în vederea accesării acestora de către public.
- v) Wiki farms** – în cazul acesta, serviciul de web hosting utilizează așa numitele server farms. Acestea se prezintă ca un ansamblu de servere menținute cu scopul de a îndeplini necesitățile unui server peste capacitatea fizică a acestuia. De obicei, server farms vor avea alocate unei unice funcționalități atât un server principal cât și unul rezervat pentru backup. În cazul în care serverul principal eșuează în performanțe, serverul de back up va prelua funcțiile primului.

III. File hosting (file hosting service, online file hosting, online media center) – acest serviciu este tot unul de tip Internet Hosting, fiindu-i caracteristic faptul că este conceput cu scopul de a găzdui conținuturi statice, în mod specific fișiere mari care nu sunt pagini web. Serviciul permite inclusiv accesul web sau FTP și poate fi optimizat pentru a servi mai multor utilizatori (așa cum precizează termenul „hosting”) sau unuia singur (găzduind fișierele unei singure persoane). Alte servicii conexe file hostingului sunt: video sharing, virtual storage și remote backup.

IV. Remote backup service – a remote, online or managed backup service – constă într-un serviciu furnizat utilizatorilor pentru crearea de backup-uri online și stocarea fișierelor. Furnizorii de servicii de acest gen sunt companiile care furnizează acest serviciu, punând la dispoziție sistemul de backup online, în mod specific dezvoltat în jurul unui program software care funcționează potrivit unui program, de obicei o dată pe zi. Acest program colectează, compresează, encipitează și transferă datele serverelor furnizorului care pune la dispoziție aceste servicii clienților săi.

V. Game server hosting – serverul utilizat în acest caz este un game server – un server utilizat pentru jocurile clienților. În cele mai multe cazuri, un joc video jucat pe Internet are nevoie, în principal de o conexiune la un server game. Există două tipuri de furnizori de game server, aceia care folosesc sistemul de operare Windows, pe de o parte, și cei care folosesc Linux sau FreeBSD, pe de altă parte. Furnizorii de astfel de servicii oferă de obicei facilități web prin care se poate controla și configura serverul de jocuri iar cei mai mulți dintre aceștia permit utilizatorilor să modifice jocurile închiriate.

VI. DNS hosting – reprezintă un serviciu care funcționează prin intermediul unor servere de tip Domain Name System. Serviciul asociază astfel unor nume de domenii, adrese IP. Cei mai mulți furnizori de servicii de înregistrare nume domenii, dar nu toți, oferă și DNS hosting împreună cu serviciul de înregistrare.

VII. E-mail hosting – sunt servicii care funcționează pe servere de e-mail. Companiile care pun la dispoziție acest serviciu clienților se diferențiază de furnizorii de e-mail către end-useri (precum site-urile webmail). Aceste companii furnizează serviciul utilizatorilor de e-mail și întreprinderilor mici și mijlocii care nu doresc să își administreze singure propriul server de mail. Furnizorii de servicii de e-mail hosting oferă posibilitatea creării unui număr mare de conturi de mail, pe domenii diferite, găzduite pe un server.

2. Diferențe content provider – hosting provider

În situațiile în care este evidentă implicarea furnizorului de hosting la nivelul conținuturilor informaționale (**Blog hosting, Guild Hosting, Image hosting service, Video hosting, File hosting, Game server hosting**), într-adevăr, atât clientul cât și furnizorul de servicii pot fi identificați ca și content provideri. În toate aceste cazuri, furnizorul de servicii hosting nu se rezumă doar la a pune la dispoziția fiecărui client facilitatea tehnică specifică hostingului, de acces la serverul de găzduire, ci îndeplinesc inclusiv un rol de administrare, prin intervenția acestuia la nivelul conținutului în vederea unui bun management informațional. Rolul acestuia de a menține pe server anumite aplicații, într-o anumită ordine, cu un anumit format sau design, disponibile pe o anumită interfață administrată tot de furnizor, fac din acesta un „content provider” – un furnizor de conținut informațional datorită **implicării active** a acestuia la nivelul datelor, informațiilor stocate. Se comportă în această situație într-un mod identic unui jurnalist. Similitudinile dintre furnizorii de content și jurnaliști, au fost într-adevăr puse în discuție în contextul răspunderii acestora pentru conținutul postat, publicat.

În aflarea răspunsului la întrebarea cine răspunde pentru informațiile postate pe un anumit site, discutate într-un anumit forum și care ar putea avea caracter calomniator sau pentru aplicațiile disponibile pe anumite servere, de natură sau într-o formă care ar putea încălca drepturile altor persoane, de exemplu, drepturile de proprietate intelectuală, legiuitorul american a oferit metoda calificării corecte a furnizorului de servicii informaționale de a fi sau un „publisher” sau un „content provider”. Content providerii sunt considerați responsabili, în temeiul DMCA (Digital Millenium Copyright Act) – Secțiunea 230, pentru „(...) *crearea și dezvoltarea de informații transmise prin Internet (...)*”. Definiția dată de DMCA ne permite în primul rând să identificăm a fi content provider doar prestatorul de servicii informaționale care

„crează și dezvoltă” un anumit conținut informațional, putând fi acest conținut orice informație, aplicație, disponibilă online prin intermediul anumitor servicii. Pe lângă acesta, este instituită o limitare a răspunderii în ceea ce privește furnizorii de servicii informaționale care **nu** pot fi calificați ca și jurnaliști (publisher) cu condiția îndeplinirii de către aceștia a anumitor condiții. Astfel spus, în virtutea dispozițiilor DMCA, orice prestator de servicii informaționale, care nu este nici content provider nici publisher va fi absolvit de răspundere pentru conținutul informațional „transportat” de serviciile în cauză sau la care se facilitează accesul prin intermediul acestor servicii.

Remarcăm de altfel, că, spre diferență de cazul Game server hosting, de exemplu, furnizorul unor servicii de webhosting sau dedicated servers nu poate fi catalogat ca și furnizor de conținut (content provider) tocmai datorită faptului că nu se poate vorbi de „crearea sau dezvoltarea de conținut” și, de altfel, de nici o altă implicare a furnizorului la nivelul acestuia, un furnizor de servicii de webhosting oferind exclusiv acces clientului la un anumit server, cu o anumită conexiune internet.

Neîncadrarea serviciilor de webhosting în categoria serviciilor prin care este furnizat conținutul și astfel neasumarea răspunderii acestora pentru conținuturi în general poate fi susținută de următoarele considerente.

- nu ar putea fi instituită o răspundere corelată cu fapte care nu sunt socotite condamnabile pentru că răspunderea juridică se declanșează doar în contextul în care se aduce atingere ordinii de drept, se tulbură normala și buna desfășurare a relațiilor sociale fiind afectate drepturi și interese legitime ale persoanelor.
- răspunderea furnizorilor vis a vis de conținutul informațional ce tranzitează rețeaua proprie, care este accesat prin intermediul serviciilor sale, nu poate funcționa decât în contextul unei legături directe între acel furnizor și conținutul în cauză. Interesul ce se justifică a fi protejat în cazul aplicării unei răspunderi în ceea ce privește un conținut informațional, nu poate exista decât în contextul unei implicări directe sau indirecte a unui furnizor de servicii la nivelul conținuturilor care pot afecta acel interes. În cazul unui furnizor de servicii de tip game hosting, video hosting, imagine hosting, blog hosting, situația se prezintă diferit. Acesta stochează și prelucrează conținuturile informaționale în cauză, procesarea, stocarea acestora și punerea lor la dispoziția publicului într-o anumită formă implicând un pretabil accept al tuturor datelor, informațiilor cuprinse în acele conținuturi, iar administrarea acestora, în sensul găsirii unei forme de accesibilitate facilă a publicului, indicând o implicare directă și evidentă. Este justificată în acest context răspunderea aplicabilă acestor tipuri de furnizori de servicii vis a vis de conținuturile furnizate.

În completarea celor de mai sus vin prevederile Directivei privind comerțul electronic (Directive 2000/31/EC of the European Parliament and of the Council of 8 June 2000 on certain legal aspects of information society services, in particular electronic commerce, in the Internal Market http://www.legi-internet.ro/index.php/Directive_on_electronic_commer/144/0/).

Directiva privind comerțul electronic conține dispoziții prin care este limitată răspunderea furnizorilor de servicii ale societății informaționale (art.12-15). Se instituie o clasificare a aplicabilității acestei protecții în funcție de activitatea de simplă transmitere, de stocare, de hosting.

Correspondentul articolelor 12 -15 din Directiva 2000/31/EC îl regăsim implementat în prevederile Legii nr.365/2002 privind comerțul electronic, cu modificările și completările ulterioare. Potrivit art.11 alin.(2) și (3) este instituită astfel răspunderea furnizorilor de servicii exclusiv pentru informațiile furnizate de ei înșiși sau pe seama acestora, răspunderea fiindu-le limitată în ceea ce îi privește pe aceștia în cazul în care informația este exclusiv intermediată, stocată sau serviciul pus la dispoziție doar facilitează accesul la acele informații („(2) **Furnizorii de servicii răspund pentru informația furnizată de ei înșiși sau pe seama lor**/(3) **Furnizorii de servicii nu răspund pentru informația transmisă, stocată sau la care facilitează accesul, în condițiile prevăzute la art. 12-15.**”) Textul alin.(3) coroborat cu prevederile art.14 ne permite de asemenea să identificăm furnizorii de servicii de hosting ca fiind **furnizori de servicii care facilitează accesul la informație** datorită activității acestora de stocare permanentă (stocare-hosting) și în nici un caz ca furnizori de conținut informațional. Interpretând per a contrario condițiile prevăzute la art.14, pe care trebuie să le îndeplinească un astfel de furnizor de servicii hosting pentru a beneficia de protecția în cauză, putem indentifica inclusiv circumstanțele în care aceiași furnizori de hosting pot fi trași la răspundere pentru conținutul informațional la care aceștia facilitează accesul („Art. 14: **Stocarea permanentă a informației, stocarea-hosting**
(1) Dacă un serviciu al societății informaționale constă în stocarea informației furnizate de un destinatar al serviciului respectiv, furnizorul aceluia serviciu nu răspunde pentru informația stocată la cererea unui destinatar, dacă este îndeplinită oricare din următoarele condiții:
a) furnizorul de servicii nu are cunostință despre faptul că activitatea sau informația stocată este nelegală și, în ceea ce privește acțiunile în daune, nu are cunostință despre fapte sau circumstanțe din care să rezulte că activitatea sau informația în cauză ar putea vătâma drepturile unui tert;
b) având cunostință despre faptul că activitatea sau informația respectivă este nelegală ori despre fapte sau circumstanțe din care să rezulte că activitatea ori informația în cauză ar putea vătâma drepturile unui tert, furnizorul de servicii acționează rapid în vederea eliminării sau a blocării accesului la aceasta. (...)
(3) Prevederile alin. (1) nu se aplică în situația în care destinatarul acționează sub autoritatea sau controlul furnizorului de servicii.”)”) Textul alin.(3) coroborat cu prevederile art.14 ne permite de asemenea să identificăm furnizorii de servicii de hosting ca fiind **furnizori de servicii care facilitează accesul la informație** datorită activității acestora de stocare permanentă (stocare-hosting) și în nici un caz ca furnizori de conținut informațional. Interpretând per a contrario condițiile prevăzute la art.14, pe care trebuie să le îndeplinească un astfel de furnizor de servicii hosting pentru a beneficia de protecția în cauză, putem indentifica inclusiv circumstanțele în care aceiași furnizori de hosting pot fi trași la răspundere pentru conținutul informațional la care aceștia facilitează accesul („Art. 14: **Stocarea permanentă a informației, stocarea-hosting**
(1) Dacă un serviciu al societății informaționale constă în stocarea informației furnizate de un destinatar al serviciului respectiv, furnizorul aceluia serviciu nu răspunde pentru informația stocată la cererea unui destinatar, dacă este îndeplinită oricare din următoarele condiții:
a) furnizorul de servicii nu are cunostință despre faptul că activitatea sau informația stocată este nelegală și, în ceea ce privește acțiunile în daune, nu are cunostință despre fapte sau circumstanțe din care să rezulte că activitatea sau informația în cauză ar putea vătâma drepturile unui tert;
b) având cunostință despre faptul că activitatea sau informația respectivă este nelegală ori despre fapte sau circumstanțe din care să rezulte că activitatea ori informația în cauză ar putea vătâma drepturile unui tert, furnizorul de servicii acționează rapid în vederea eliminării sau a blocării accesului la aceasta. (...)
(3) Prevederile alin. (1) nu se aplică în situația în care destinatarul acționează sub autoritatea sau controlul furnizorului de servicii.”)”)

Astfel, un furnizor de servicii de hosting va răspunde în măsura în care acesta are cunoștință de activitatea sau informația nelegală stocată, de circumstanțe sau fapte din care să rezulte că informația în cauză ar putea afecta drepturile unei terțe persoane sau se află în situația în care destinatarul serviciului acționează sub autoritatea furnizorului. Se pune întrebarea ce relevanță ar avea aplicarea răspunderii furnizorului de hosting în condițiile art.14 alin.(3). Destinatarul serviciului, așa cum este identificat în lege, nu poate fi decât beneficiarul serviciului și anume clientul furnizorului de hosting. O interpretare corectă care să explice motivele instituirii unei răspunderi în această formă, ar avea la bază doar instituția răspunderii pentru fapta altuia și în mod special a răspunderii comitenților pentru faptele prepușilor. Astfel, activitatea clientului de punere la dispoziția publicului a unui anumit material informațional considerat ilegal va atrage și răspunderea furnizorului de hosting în măsura în care între cele două părți implicate ar exista un raport de subordonare, furnizorul de hosting direcționând, îndrumând și controlând activitatea propriului client vis a vis de conținutul în cauză.

Ne întoarcem la lege și observăm în primul rând că textul elimină orice dubiu asupra activității furnizorului de hosting identificată ca fiind un serviciu al societății informaționale. Un alt aspect ar fi prezumția de la care se pornește în privința acestuia în ceea ce privește implicarea sa la nivelul informațiilor, conținuturilor. Furnizorii de hosting sunt, așa cum este precizat la

art.11 alin.(3) furnizori care facilitează doar accesul la conținut, neexistând nici o relație directă între aceștia și conținuturile informaționale, nimic în concluzie care să justifice angajarea unei răspunderi a acestora în ceea ce privește informația la care **doar** facilitează accesul, pe care nu o creează, la nivelul căreia nu intervine. La polul opus pare a se afla „destinatarul serviciului”, clientul furnizorului de hosting. În privința acestuia legiuitorul pare a pleca de la prezumția că îi este aplicabilă răspunderea pentru conținuturi tocmai pentru că le-a dezvoltat, editat sub orice formă, le-a pus la dispoziția publicului, astfel spus este un real furnizor de conținut informațional. Existența acestei prezumții este singura care justifică astfel instituirea răspunderii indirecte a furnizorului de hosting în condițiile art.14 alin.(3).

Vis a vis de conținuturile informaționale, este relevant comunicatul adresat Parlamentului și Consiliului European de către Comisia Europeană privind conținutul ilegal și dăunător de pe Internet - (<http://ec.europa.eu/archives/ISPO/legal/en/internet/communic.html>), document în care există precizări care susțin teza diferențierii clare între furnizor de conținut (content provider) și furnizori de hosting (hosting provider, web hosting provideri).

Participanții de pe scena așa numitei reglementări Internet sunt identificați aici a fi: autori, content provideri, furnizori de hosting care stochează documente și le fac disponibile, operatori de rețele, acces provideri și useri). În mod clar, în sfera de cuprindere a content provider-ilor nu intră furnizorii de hosting, și pentru a face mult mai clar argumentul, care a stat la baza acestei enumerări diferențiate, cel puțin în ceea ce privește subiecții de drept care interesează, Comisia face precizarea ca acești hosting provideri să fie din categoria celor care „*stocheză documentele și le fac disponibile*”.

Mult mai clar este textul Capitolului 2 al Comunicatului care împarte serviciile de hosting în 3 categorii, și anume: servicii care implică găzduirea de conținut produs de furnizorii de servicii, de către useri sau de către terțe persoane. Primii dintre aceștia și anume, furnizorii de conținut produs de ei înșiși sunt identificați de Comisie ca fiind „content providers” – furnizori de conținut – („*acea care produc conținut vor fi denumiți în continuare furnizori de conținut*”).

Concluzia care se poate trage este că, într-adevăr, furnizarea conținutului reprezintă crearea și dezvoltarea oricărei informații cuprinse în acesta.

Un alt punct aspect important dezvoltat de Comisie în comunicat este încadrarea furnizorilor de hosting în categoria ISP – Internet Service Provider și departajarea acestora de IAP - Internet Acces Provider care este indentificat ca „*acel furnizor care oferă exclusiv acces la Internet*”. Există așadar,

1. Internet Access Provider – furnizorul specializat în oferirea accesului la Internet;
2. Internet Service Providers – furnizorul care oferă servicii adiționale precum găzduire content – hosting provider cu cele 3 categorii prevăzute mai sus.

Este făcută, de asemenea, următoarea precizare: „*Termenul de Internet Service Provider este de obicei folosit în sens general, fără o distincție clară între serviciul de furnizare a accesului internet și serviciul de hosting content, o companie putând însă face parte din ambele categorii.*”

Răspunderea diferită aplicabilă furnizorilor de content, pe de o parte, și furnizorilor de acces internet și furnizorilor de webhosting, pe de altă parte, ar putea să motiveze inclusiv reglementarea diferențiată a conținutului de cea a transmisiei, la care face referire Directiva

cadru pentru că, așa cum precizează comunicatul, deși „furnizorii de servicii de acces internet și furnizorii de servicii de hosting joacă un rol important în oferirea accesului userilor la conținuturile informaționale, nu trebuie uitat, că principala răspundere pentru conținut este atribuită autorilor și furnizorilor de conținut”. Este recunoscută astfel implicarea furnizorilor de acces la internet și, cu atât mai mult, al celor de hosting, în sfera accesibilității conținuturilor informaționale, fără ca această implicare să atragă vreo răspundere.

3. Serviciile de webhosting – servicii de comunicații electronice

Odată cu încadrarea furnizorilor de hosting în categoria furnizorilor de servicii ale societății informaționale și departajarea furnizorilor de hosting (mai precis a furnizorilor de webhosting) față de furnizorii de conținut, un aspect care necesită clarificare este dacă un furnizor de hosting este un furnizor de servicii de comunicații electronice sau nu. O legătură evidentă între ceea ce înseamnă Furnizor de Servicii de Comunicații Electronice și Furnizorul de Hosting o oferă inclusiv documentul prezentat anterior, sintagmele folosite sunt totuși diferite (Internet Service Provision și nu Electronic Communication Provision)

În art. 2 lit.c) din Directiva Cadru, este definit serviciul de comunicații electronice astfel: „serviciu furnizat de obicei contra cost și care constă în totalitate sau în principal în transmiterea semnalelor prin rețele de comunicații electronice, inclusiv serviciile de telecomunicații și serviciile de transmisie prin rețelele utilizate de radiodifuziune, **dar nu și servicii care constau în furnizarea de conținuturi prin intermediul rețelelor și serviciilor de comunicații electronice**; nu include serviciile societății informaționale astfel cum acestea sunt definite în directiva 98/34/CE care nu constau în întregime sau în principal în transmiterea de semnale prin rețele de comunicații electronice.”

Din interpretarea per a contrario a ultimei fraze rezultă că un serviciu al societății informaționale care constă în întregime sau în principal în transmiterea semnalelor prin rețelele de comunicații electronice este tot un serviciu de comunicații electronice.

Detaliile tehnice a ceea ce înseamnă un serviciu de hosting, shared hosting mai precis, reprezintă tot atâta argumente pentru care un astfel de serviciu nu poate fi decât un serviciu de comunicații electronice. Mai concret, accesarea paginilor web poate fi percepută ca pe o interacțiune între calculatorul clientului și serverul furnizorului. Browserul aflat pe calculatorul clientului trimite comenzi către server, care, la primirea acestora, întoarce către client o pagină de internet sau alta. Transmiterea informației de pe server pe calculatorul clientului se realizează prin intermediul suitei de protocoale TCP/IP, pachetelor trimise de către client către server fiindu-le asociate niste pachete de răspuns din partea serverului. Furnizării serviciului de shared hosting îi este astfel esențială această transmitere de pachete, semnale prin rețea. Un astfel de serviciu nu poate fi conceput în afara acestei transmiteri. În măsura în care sunt luate în considerare prevederile care identifică furnizorul de hosting ca ofertant al unor servicii de acces la informație, conținut, argumentul adus în plus, poate fi, inclusiv faptul că acest acces, caracteristică esențială a serviciului în speță, este realizabil printr-o transmitere a semnalelor în rețea. Accesul se prezintă ca principală caracteristică inclusiv a furnizorilor de internet și în măsura în care aceștia furnizează doar acces internet vor fi putea fi identificați ca IAP - Internet Acces Provider la care face referire Comunicatul Comisiei Europene. Singura diferență între aceștia și furnizorii de hosting va fi doar faptul că, în cazul ultimilor este pusă la dispoziția clientului o facilitatea prin care se accesează conținutul informațional aferent contului propriu de

pe server, pe când în situația furnizorilor de internet se oferă accesul la întreg materialul informațional din „întreaga rețea” (Internet).

În vederea unei complete și corecte interpretări putem face trimitere inclusiv la definiția dată serviciilor de comunicații electronice prin dispozițiile DMCA (Digital Millenium Copyright Act). Corespondentul sintagmei „servicii de comunicații electronice” îl regăsim în legislația din USA a fi „interactive computer service” mai precis „*orice serviciu sau sistem informațional care permite furnizarea accesului multiplilor useri la servere, incluzând un serviciu sau sistem care furnizează accesul la Internet*”. Sunt de asemenea incluse în această categorie „serviciile de furnizare software în vederea accesului”, unde „acces software provider” este definit a fi acel furnizor de servicii care pune la dispoziția clientului anumite „*facilități software care să permită printre altele: accesul sau alocarea de conținut, transmiterea, primirea, afișarea, organizarea conținutului*”. Nu există nici o îndoială că accesul sau alocarea conținutului, punerea la dispoziția clientului a unei facilități soft prin care acesta să își poată organiza, afișa conținutul, sunt în fapt scopuri inerente serviciului de acces pus la dispoziție de un furnizor de webhosting.

Concluzie

În virtutea celor susținute, putem concluziona că un prestator de servicii hosting nu poate fi catalogat în orice circumstanță content provider, în privința acestuia plecându-se de la prezumția ca este de drept un furnizor de servicii ale societății informaționale, servicii a căror particularitate tehnică permite încadrarea acestora în sfera comunicațiilor electronice.